

LITERATURA

D'ençà que l'any 1992 va publicar *La fossette*, el músic s'ha convertit en un dels grans noms del panorama francès actual gràcies a discos com *Auguri* i *L'horizon*. RUTH MARIOT

Dominique A recorda la seva infantesa en un llibre

El cantautor passa comptes amb el passat a 'Regresar'

Quatre anys després d'explicar els motius pels quals fa música a *Un bon chanteur mort*, Dominique A publica un volum de memòries. A *Regresar* recorda els paisatges on va créixer, la família i els amics.

JORDI NOPCA

BARCELONA. A finals de l'any 2010, quan començava a preparar les cançons del novè disc d'estudi, *Vers les leurs* (2012), Dominique A es va decidir a escriure el seu primer text autobiogràfic, esperonat per Véronique de Bure, editora de Stock. "Vaig passar uns anys en què anava escrivint contes, convençut que algun dia els publicaria", explica el cantautor, que ha visitat Barcelona per presentar l'edició castellana de *Regresar*, publicada a Alpha Decay. "Ho vaig acabar deixant córrer, frustrat per la síndrome del llibre del cantant: a molts dels músics que escrivim ens costa molt desempallegar-nos-en", diu.

Gairebé dues dècades després de publicar el disc *La fossette* (1992), Dominique A va recuperar el cognom -Ané- al seu primer llibre, *Un bon chanteur mort* (La Machine à Cailloux, 2009), un recull d'articles en què reflexionava sobre la creació musical. Però el músic continuava amb l'espina clavada de debutar literàriament, i això no passaria fins al 2012, el mateix any en què donaria a conèixer un dels seus millors discos. Si en algunes cançons de *Vers les leurs* explora -i critica- els paisatges que es repeteixen una vegada i una altra, a *Regresar* Dominique Ané enfoca la creativitat cap a la reconstrucció fragmentària dels paisatges interiors de la infantesa, viscuda a la petita ciutat de Provins, on va néixer l'any 1968.

"Vaig créixer envoltat d'un mar de terra -recorda-. Quan era adolescent vaig marxar a Nantes amb els pares, i allà vaig començar una

Bona forma
El 2012
va publicar
un dels seus
millors discos,
'Vers les
leurs'

Canvis
El cantautor
va començar
fent contes,
però ha
publicat unes
memòries

segona vida. De fet, quan vaig publicar els primers discos la premsa em va atorgar una nova identitat: des d'aquell moment jo vaig passar a ser *el cantautor de Nantes*".

Dominique A està convençut que el paisatge és capaç d'influir en l'estat d'ànim de qui el mira. "Amb els anys m'ha tocat viatjar d'una banda a l'altra de França, i m'he adonat que el paisatge pot ser exactament el mateix al llarg de 200 o 300 quilòmetres. Això em desanima molt", reconeix el cantant, que dels anys viscuts a Provins en destaca no només la plana omnipresent que circumdava la localitat, sinó també la vinculació a la pedra. "En un primer moment, trobava reconfortant parlar d'un passat ubicat en un poble horrible i amb records no precisament positius. A mesura que vaig anar escrivint em vaig adonar que apel·lava als primers anys de la meua vida, i que tant si eren bons com dolents no tornarien mai", explica Dominique A.

Una família difícil

Fill únic d'una família escampada pels voltants de París, el futur cantautor recorda la filiació comunista dels seus pares "en territori hostil": Provins és governada "des de la nit dels temps pel mateix alcalde". Hi explica també alguna experiència traumàtica, com un cop que el seu avi va intentar irrompre per la força a l'habitació: "Encara ara no sé si això va passar de debò o m'ho vaig imaginar -assegura Ané-. Per això em vaig decidir a explicar-ho a la cançó *Rue des marais*, que el 2006 vaig incloure al disc *L'horizon*".

Dominique A pràcticament no parla de música en tot el llibre. A *Regresar* hi diu que preferia The Cure abans que The Clash. Confessa també l'afició primerenca pel *techno-pop* de Gisor, que l'any 1981 va publicar *Partir*, un single divertit i efervescent. —

Care Santos rescata la Barcelona napoleònica

'L'aire que respire' reivindica els llibreters a partir de la recerca d'un volum eròtic

Care Santos va vendre 70.000 exemplars d'*Habitacions tancades*, que es va editar en divuit països. Ara publica una novel·la en què explica el periple d'un llibre eròtic robat durant la Barcelona napoleònica.

J.N.

BARCELONA. A Care Santos li interessa "connectar els fils entre el passat i el present". Si *Habitacions tancades* (Destino, 2011) viatjava fins a finals del segle XIX per explicar l'expansió de la Barcelona de l'Eixample i del Modernisme a partir de la descoberta d'un cadàver en un palauet del passeig de Gràcia, *L'aire que respire* proposa una mirada retrospectiva encara més generosa gràcies a l'herència de la llibreria Palinur. "Entre els centenars de volums, pols i paperassa que el seu pare va anar acumulant al llarg de dècades, la Virgínia descobreix la història de Carlota Guillot, que durant els primers anys del segle XIX, coincidint amb la invasió napoleònica, es va dedicar a buscar un dels tretze llibres eròtics que han desaparegut", explica l'escriptora mataronina, que tot i haver nascut l'any 1970 ja ha publicat una quarantena de títols, entre novel·les, reculls de contes, llibres infantils i juvenils i fins i tot un parell de volums de poesia.

"Totes les meves novel·les neixen per acumulació: són el resultat de barrejar idees que arrossego des de fa anys -reconeix Santos-. La documentació sempre ha estat molt important per a mi. Sempre he dit que a les hemeroteques hi pots arribar a trobar or". En el cas de *L'aire que respire*, Santos va descobrir el nom d'un soldat italià, Filippo Brancaleone, que va morir a l'Hospital de la Santa Creu durant el domini napoleònic. "El nom li venia tan gran, al personatge, que vaig pensar que només per això ja li estava bé", comenta Santos, que converteix el jove genovès en un recluta de les tropes de Napoleó abans de caure malferit durant un dels atacs i ser atès per una noia bugadera que li salva la vida.

Convertit en desertor, Brancaleone troba feina com a tocacampanes de l'església de Santa Anna. "Vaig triar aquest escenari perquè era a la frontera amb les muralles, i és un símbol del canvi que ha viscut la ciutat", recorda Santos, que en un primer moment es va plantejar escriure sobre la desamortització de Mendizábal de l'any 1835, però va canviar de plans aviat. "La desamortització va posar en circulació uns béns i un patrimoni cultural que va patir moltes aventures i canvis de mans -admet-. Quan vaig començar a investigar vaig adonar-me que els primers moviments havien estat durant la invasió napoleònica, que a Catalunya va ser més llarga que a la resta d'Espanya i va tenir-hi una influència molt important".

Sexe monàrquic

Els sis anys de dominació francesa fan que un dels llibres més buscats durant l'època sigui un libel "sobre l'amant preferida de Lluís XVI en què s'explicaven les pràctiques sexuals que li agradaven a ella, i que segons els rumors eren el que havia acabat amb la moral del rei". El pare de Carlota Guillot, llibreter, aconsegueix localitzar un exemplar del volum. "Tot i que no se'n va salvar cap, imagino la possibilitat que un d'aquests libels sobrevisqués a la crema. Si realment existís, es podria arribar a matar per aconseguir-lo, però això ja seria una altra novel·la", diu l'autora.

Care Santos ha omplert un buit cronològic en la novel·la contemporània. "Des de la ficció no s'ha abordat mai la invasió napoleònica", reconeix. Com ja passava a *Habitacions tancades*, l'escriptora aprofita l'ocasió per fer aparèixer uns quants personatges històrics de renom i, de passada, reivindicar-los: hi surt l'arxiver i historiador Pròsper de Bofarull i Rafael d'Amat i de Cortada, "el baró de Maldà", que amb el *Calaix de sastre* va deixar un dels pocs testimonis autobiogràfics en català de les últimes dècades del segle XVIII i del primer terç del segle XIX. —

Si a l'anterior novel·la es fixava en l'Eixample i el Modernisme, *L'aire que respire* està ubicada abans de la caiguda de les muralles. CÈLIA ATSET